

L'expectativa

En Jan acabava de tancar un acord històric que permetria a ell i els seus tres amics de tota la vida realitzar el somni més preuat que tenien des que es van conèixer. Havien tingut moltes altres aventures, però aquesta havia de ser diferent a la resta.

Estava tan emocionat que gairebé se l'emporta un cotxe al carrer principal del poble.

Va citar-los al bar de la cantonada on vivia, un lloc en què havien passat centenars de nits rient, parlant i emborratxant-se. En Sebastià, l'amo, ja imaginava que n'hi hauria alguna de grossa quan en Jan el va trucar perquè encarregués cava a dojo.

En Jan es moria de ganes de dir-ho a la seva dona i al seu fill, però un pacte li impedia. Primer ho havien de saber els seus amics. Un whatsapp simple però significatiu: és el dia, a les 7 a cal Sebastià.

Hi va arribar quan faltaven dos minuts per a l'hora, i ja hi eren tots tres. S'imaginaven de què es tractava, però ho volien sentir del seu `capi`, com ells l'anomenaven.

Va arrossegar una cadira i es va asseure. Després de fer un profund esbufec ho va deixar anar: 'Ja ho tenim'.

En Sebastià va destapar amb molt de soroll la primera ampolla de cava i els companys van fer un salt i un crit encara més estruendosos. Se li van abraçar fins al punt que el van fer caure de la cadira i van acabar tots quatre a

terra cridant, rient i plorant. Fins i tot en Sebastià sabia de què estava parlant.

Se'ls mirava des de la barra amb un somriure d'orella a orella i el primer que se li va acudir va ser ruixar-los amb cava. Sort que en aquell moment no hi havia ningú més al bar.

Molls i descamisats es van anar posant drets i van tornar a seure. A la taula ja hi havia dues ampolles de cava més. Amb una d'elles, en Jan va ruixar en Sebastià fins a acabar-la.

Eixugant-se amb la màniga també molla, l'Ernest li va demanar finalment: com ha anat, explica, explica.

- Es tracta d'una gent molt seriosa –deia entre glops de cava- em van dir que em trucarien tant si acceptaven la proposta com si no, i ho fan fet.
- Però com ha anat? – va interferir l'Àngel amb uns ulls foragitats.
- Em van trucar ahir, però no us vaig voler dir res per no crear falses expectatives. Hi he anat a les 4, no sabia com vestir-me, però he pensat que no calia anar mudat. Nosaltres no hi anem mai. A més, som gent de natura i encara no he vist mai cap home amb corbata caminant per la muntanya.
- Vés al gra, si us plau!!! – va dir l'Àngel

- Vull recrear-m'hi, l'ocasió ho val!. Recordeu la secretària esquerra de la primera vegada que hi vam anar? Doncs hi tornava a ser. Mirant-me per damunt de les ulleres m'ha demanat el nom i m'ha convidat a seure en una cadira d'una sala plena de quadres i diplomes.
- Quins nervis, no? – deia també nerviós en Pau, el quart en discòrdia.

En Jan, sense escoltar-lo, va continuar.

- Han passat deu minuts ben bons, eterns, semblaven hores. M'ha fet entrar ell, l'home, i en aquell moment he percebut que allò era bo. Si t'han de donar una mala notícia, els amos solen fer servir els subordinats. Anava molt elegant i per un moment m'he sentit avergonyit. M'ha fet entrar al seu despatx i, molt seriós, m'ha convidat a seure. Aquí he dubtat: si fos una bona notícia no estaria tan seriós.

En un cantó de la taula hi havia una noia jove, que encara no havia vist mai. Me l'ha presentada com a l'Eva, la cap de màrqueting. M'he aixecat per fer-li dos petons però es veu que l'ocasió no requeria tanta familiaritat i ella només m'ha allargat la mà. Em notava perdut.

- Era guapa? –va intercedir l'Ernest, sempre atent als temes que tenien a veure amb noies

- No m'hi he fixat gaire, la veritat, estava massa tens. En fi, per on anava? Ah, sí. El 'jefe' ha agafat un full i ha dit senyor.... I acostant la vista, diu sí, senyor Roldan, Jan Roldan. Hem estudiat la seva proposta i hem decidit que ens interessa. En aquell moment he estat a punt de quedar-me petrificat
- Però hi ha un petit problema –ha afegit-. Mantenim l'import del nostre patrocini, però volem que en totes les imatges surti la nostra marca d'una manera o altra.
- Allò no estava previst, però amb l'emoció del moment, he dit que sí de seguida.
- És igual –van exclamar dos dels companys al mateix temps i es van posar a riure.

Es van aixecar tots quatre, van fer un brindis i van llençar les copes, cosa que a en Sebastià ja no li va fer tanta gràcia.

L'endemà, tot el poble va aparèixer amb cartells d'una fotografia d'ells quatre i a sota un text: 'Ens n'anem a l'Everest!!!'.

Els preparatius

No era la primera vegada que algú pujaria al cim més alt el món, però les característiques del grup donaven un caire especial a l'esdeveniment.

Eren amants dels extrems i per aquest motiu ja havien travessat el desert del Sàhara i la selva amazònica amb els mínims mitjans possibles. Només els faltava el fred i la neu.

Els primers dies posteriors a la notícia, tot van ser felicitacions, recepcions i entrevistes als mitjans de comunicació. Valia la pena. Si aconseguien la fita de coronar la muntanya més alta serien els primers del món en completar tres aventures tan especials i tan diferents.

Ells es pensaven que la seva gesta no transcendiria més enllà de Catalunya, però de mica en mica mitjans estatals i fins i tot internacionals es van mostrar interessats per la seva proposta. El que inicialment era una il·lusió de quatre amics es va acabar convertint en una aposta de gran magnitud.

El petit municipi de Calduch es va trasbalsar de dalt a baix. L'Ajuntament els va fer una recepció i els va agrair allò que sempre agraeixen els alcaldes, que és que portin el nom del poble al punt més alt del món.

Per portar a terme la seva aventura, en Jan, en Pau, l'Àngel i l'Ernest havien aconseguit un finançament important que els havia de permetre realitzar la seva

il·lusió i, a més, deixar les seves respectives feines durant uns mesos.

Un cop assimilat l'èxit de poder-hi anar i tota la repercussió que havia tingut, van decidir que era el moment de començar de planificar l'expedició. No hi havia pressa, però era important triar bé les dates, el material necessari, la gent que els hauria d'ajudar, etc.

L'època no era la millor, ja que pel que sabien a l'Himàlaia hi havia temperatures molt baixes i calia esperar. Això els anava bé, ja que els permetia preparar més bé l'expedició i negociar el temps d'absències a les seves feines.

De seguida es van repartir les tasques. En Pau es cuidava de guies, plànols, recorreguts i timing de l'expedició; l'Ernest dels contactes per a l'ascensió i els permisos, i l'Àngel de l'equipament, aliments i logística necessària.

En Jan coordinava l'expedició, ja que era l'únic que ja havia coronat un dels 14 sostres del món, l'Annapurna, i sabia com s'havia de supervisar tot.

En Pau era un viatger expert, tot i que com a electricista no s'hi havia dedicat mai professionalment. Havia començat fent viatges organitzats i en un d'ells es va enamorar d'una guia, la Laia. Es van casar i va heretar d'ella la capacitat de moure's per tot arreu. Tot i que ja estaven separats, mantenien molt bona relació i sempre era una ajuda per a ell.

L'Ernest, com a bon informàtic, era un malalt de les noves tecnologies. A ell ja li deixaven tot el que tenia a veure amb aquest tema. El principal impediment era la seva dona, que no suportava que marxés de casa.

L'Àngel era un alternatiu, amant de l'ecologia, la vida sana, l'esport i contrari a qualsevol sistema establert. En consonància amb aquestes inquietuds, treballava en una empresa dedicada al reciclatge. Però com tothom, tenia un passat, i havia de respondre d'una filla que s'havia quedat sense mare feia tres anys.

En Jan era el que en teoria tenia la vida més ordenada, amb una dona que l'adorava i un fill que no se n'anava mai a dormir sense rebre un petó seu. Però només en teoria. Feia quatre anys que tenia una amant i un altre fill i això no ho sabia ningú, ni tan sols els seus amics de l'ànima.

Tenien tres mesos per preparar l'expedició. L'època de millor temperatura era el juliol, però els experts aconsellaven anar-hi pel maig, abans de l'arribada dels vents monzons.

Els quatre aventurers tenien força experiència en voltar pel món, però aquesta era la vegada que se la jugaven més, ja que diverses empreses havien apostat per ells. Tant pel desert com per l'Amazones van anar amb un esclop i una espadenya.

Les dues anteriors els havien costat molts diners i aquesta vegada no tenien ganes de gastar-se els seus. A més, la infraestructura que necessitaven era molt més ambiciosa.

Les tres empreses que els patrocinaven volien resultats, i això volia dir culminar amb èxit l'expedició. Aquest fet representava una pressió afegida, però al mateix temps també una motivació.

Van programar que un cap de setmana cada mes es tancaríen a una cabana que en Pau tenia a la Vall d'Aran per posar en comú tot el que tenien. A la trobada del mes d'abril tot semblava a punt; cadascú havia fet la seva feina, i fins i tot ja tenien un xerpa.

- Una xerpa, concretament – va dir en Jan
- Una dona? –va inquirir l'Àngel entre incrèdul i desconfiat.
- Sí, què passa?. És la millor per a principiants, hahaha
- Com tu vulguis, Jan, ja sabràs què fas – va replicar en Pau
- És una màquina, millor que la majoria d'homes que volten per allà. Penseu que per fer-se un lloc en aquest món sent dona segur que s'ho ha hagut de treballar molt; per tant, segur que és boníssima.
- Mirat així...- va dir en veu baixa en Pau.
- Així m'agrada – va concloure en Jan

La sortida

Va arribar al 5 de maig, la data fixada per a l'inici de l'expedició. Tots van confessar que la nit abans no havien aconseguit dormir més de dues hores seguides.

Aquesta expedició, malgrat que era la tercera, els feia molt respecte, ja que al fet de ser semiprofessional o professional del tot, hi havien de sumar una dificultat afegida: la muntanya és molt traïdora, o això deia tothom amb qui parlaven, encara que la majoria dels que ho deien mai no havien pujat més de cent metres.

En Jan es va acomiadar de la seva 'altra dona' i l'altre fill' la nit abans, més que res per no provocar un conflicte a l'aeroport.

L'avió a la capital del Nepal, Katmandú, sortia a les 9:40 del matí, però tots ja eren allà des de tres hores abans. Els moments previs van ser dramàtics, amb plors, abraçades, retrets per marxar lluny tants dies...

La veritat és que no era fàcil per a ells. Representava que complien un somni, que serien els primers del món (que se sabés) que travessaven el Sàhara, l'Amazones i pujaven al cim més alt del món, però en el fons eren conscients que els seus familiars no tenien cap culpa de les seves neures i que els estaven fent una mala jugada.

L'equipatge que duien era molt voluminós, però l'havien racionalitzat tant com podien. Feien escala a Frankfurt i abans d'intentar l'ascensió s'estaven dos dies a

Katmandú per aclimatar-se a l'horari, la temperatura i fer les últimes revisions d'aliments i equipaments en general.

Malgrat l'experiència de tots plegats, quan van arribar al Nepal, un pessigolleig estrany va recórrer les seves cames. S'hi jugaven molt, o almenys aquesta era l'autoexigència que s'havien imposat, molt lluny del plantejament ociós i estrictament aventurer de les primeres expedicions.

Havien aconseguit un finançament superior al cost, i això els suposava una pressió de la qual volien i feien veure que fugien però que en el fons els apretava. Si tot anava bé, amb els diners obtinguts podien viure tots quatre almenys un any.

Però havien de donar explicacions i aconseguir resultats, una situació del tot novedosa per a ells i que sobretot per a l'Àngel cada dia que passava veia que suposava més renunciar als seus principis.

Els expedicionaris van aprofitar per fer unes mini-vacances de dos dies. Van ser poques hores, però l'ambient no acabava de ser del tot cordial. Es van produir algunes tibantors entre ells, cosa que rarament havia passat. Les seves discrepàncies giraven sobretot al voltant de la trajectòria que havien d'agafar, dels compromisos que havien adquirit i que no se sabia si serien capaços de complir, de feines encarregades i no complertes per algun dels membres.

A més, de cop i volta, l'Eva, la cap de màrqueting de Sioux, l'empresa de material que els patrocina, va

començar a trucar en Jan. Volia supervisar la seva aposta pressupostària i hi tenia tot el dret, però en Jan va passar de ser un més a ser una extensió de l'Eva en l'ascensió. I això no facilitava les coses. Sort que les altres dues empreses patrocinadores, una de begudes isotòniques i l'altra de material audiovisual, no van seguir la mateixa tàctica. Potser perquè pagaven menys. Més d'un cop, en Jan es va plantejar que havia d'haver demanat més diners a l'Eva.

El dia abans de sortir van conèixer la Xian, la xerpa que els havia de guiar. Era una noia menuda i molt simpàtica, que denotava la seva experiència. Parlava sis idiomes, se suposa que per temes de feina, però no el català. Ja hagués estat excessiu, tot i que molt convenient sobretot per a en Pau i l'Ernest, que anaven molt justos en anglès. La Xian, però, sabia algunes frases en espanyol i entre una cosa i l'altra esperaven que se n'anirien sortint.

- Noto que ens falta alguna cosa, que ens deixem no sé què – deia en Jan.
- Va, que ho hem repassat tot mil vegades, Jan – manifestava l'Àngel intentant relaxar-lo.
- Jan, deixa't d'històries, estàs molt tens –afegia l'Ernest sense contribuir gaire que es relaxés.
- Però què dius, imbècil, si no fos per mi hores d'ara donaries voltes pel passeig del poble – va esclatar en Jan visiblement alterat.

- De què vas, capullo – va dir l’Ernest plantant-se davant seu desafiant mentre sortien de l’hotel.
- Va, ja n’hi ha prou, no podem començar així. Vull que us comprometeu des d’aquest moment a respectar-nos tots, i que si algú la caga, la cagada és de tots i qui l’encerti, el mèrit serà col·lectiu. No hi haurà personalismes ni en un sentit ni en l’altre – va intercedir en Pau.
- És que aquesta l’Eva em treu de polleguera, m’està molt a sobre, ho sento. Suposo que quan anem ascendint, com que no tindrem cobertura, deixarà d’atabalar-me. D’acord Pau, m’hi comprometo – va concloure en Jan.
- Jo també – va afegir en veu baixa l’Ernest.

Es notava que aquesta no era una expedició com les anteriors. En l’ambient flotava un no sé què que els feia estar tots alerta, sobretot en Jan i l’Ernest. Mai no s’havien sentit devoció mútua precisament, però fins llavors cadascú feia la seva feina i deixava tranquil l’altre. Calia veure si el cop de puny damunt la taula d’en Pau seria definitiu.

La presència de la Xian havia de contribuir a calmar els ànims. Se la notava tan segura que semblava que cada dia pugés i baixés de l’Everest com aquell qui va a passar un dia de festa amb els amics a la muntanya. Això transmetia molta confiança a tot el grup.

- A veure, suposo que us heu documentat bé sobre el que anem a fer. No és una excursió, és al lloc més alt on arribareu mai – va introduir la xerpa.
- Amb avió es va més amunt –va dir l'Àngel amb un somriure
- I si te'n vas a la lluna no vegis, simpàtic. Pel vostre propi peu, amb l'esforç únic de les vostres cames, és el màxim que podeu aconseguir.
- Ho sabeem – va concedir l'Àngel en to condescendent.
- Vull establir algunes normes. No començarem cap etapa si tots no estem en condicions físiques i mentals adequades. No vull defalliments ni queixes. Revisarem el material cada dia i no intentarem res que no ens veiem capaços de fer. Si hem de renunciar ho farem. Prefereixo això que no pas que hàgim de lamentar accidents o pèrdues.

L'autoritat de la Xian els va deixar a tots bocabadats. Els agradaria haver-la replicat, però no van gosar ni tampoc tenien arguments per fer-ho. De tota manera, els va agradar la seva determinació. Es van sentir protegits.

- Mira, és com una mare que no permetrà que li passi res dolent al seu fill –va dir en Pau.
- Sí, però cap mare se'n va amb quatre fills a pujar l'Everest – va replicar l'Àngel.

En Pau primer va riure i després es va posar seriós, pensatiu.

- Tens raó, si ens passa alguna cosa no podrà amb tots quatre.
- Potser no ens passarà a tots i algú li podrà donar un cop de mà.
- I si a qui li passa alguna cosa és a ella?

L'Àngel ja no va respondre.

A primera hora de la tarda es posaven en funcionament.

- Sé d'on veniu i què heu fet fins ara, però penseu que cap cosa que us hagi passat tindrà res a veure amb el que us espera. Això no és la selva o el desert, on de tant en tant podeu trobar gent autòctona que us pot donar un cop de mà. Aquí no trobareu ningú, i si el trobeu no estarà per la labor d'ajudar-vos, ja que prou feina tindrà per a ell.

L'Àngel i en Pau es van dirigir una mirada i van esbufegar. Encara no havia començat l'expedició i els aires de superioritat de la Xian ja els produïen un cert rebuig.

S'havia de reconèixer, però, que la noia sabia el que es feia, i en els vuit dies que va durar l'ascens fins al camp base els va guiar de forma magistral. El camí fins a arribar a aquest punt havia estat llarg però no